

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

ב"ה

תיק 1250189/3

בבית הדין הרבני האזורי ירושלים

לפני כבוד הדיינים:

הרב מרדכי רלב"ג – ראב"ד, הרב דוד שני, הרב חיים ו' וידאל

התובעת: פלונית (ע"י ב"כ עו"ד איתן ליפסקר)

נגד

הנתבע: פלוני (ע"י ב"כ עו"ד שירה דרורי-סאלם ועו"ד אבנר סאלם)

הנדון: תוקף הסכם גירושין שלא הובא לאישור

פסק דין

לפנינו נדון הסכם הגירושין של הצדדים שנערך ביום 4/8/2017 אך לא הובא לאישור ערכאה משפטית כלשהי.

רקע ועובדות

הצדדים נישאו בשנת 2000. מנישואין אלו נולדו להם שלושה ילדים, אחד בגיר, אחד יהיה בגיר בקרוב מאוד, ואחת קטינה.

האיש היה עו"ד ועבד במשטרת ישראל, אך לפני כחמש עשרה שנה חלה, ולמרות שהחלים נותר עם נכות. האישה עובדת בלשכה המרכזית לסטטיסטיקה.

ב-2016 פנו הצדדים להליך של גירושין בהסכמה. במסגרת הליך זה, בו היו שני הצדדים מיוצגים, הגיעו הצדדים להסכם גירושין שחתמו עליו שניהם ביום 4/8/2017. בסופו של דבר הסכם זה לא הובא לאישורה של ערכאה משפטית כלשהי בגלל חזרת האיש מההסכם.

האישה פתחה תיק יישוב סכסוך בדצמבר 2019, ובספטמבר 2020 הביא אותם ביה"ד להסכם גירושין, ומייד לאחר מכן הם התגרשו.

לאחר הגירושין התקיים דיון בנובמבר 2020. לאחר הדיון הוחלט בין היתר כי:

א. הסכם שנחתם בין הצדדים בתאריך 8/2017 – בין הצדדים נחתם הסכם ממון על מסמך שנושא את הלוגו של ב"כ האיש. ההסכם לא קיבל תוקף של ערכאה משפטית. לטענת ב"כ האשה יש להסכם תוקף של חוזה מכח חוק החוזים ולכן אין צורך שיקבל תוקף של ערכאה משפטית, לטענת ב"כ האיש כל הסכם שנחתם בין בעל לאשה אינו נכלל בחוק החוזים אלא יש צורך במתן תוקף ע"י ערכאה שיפוטית כפי שקובע חוק יחסי ממון.

ביה"ד מחליט כי הצדדים יגישו סיכומים בעניין.

סיכומי הצדדים הגיעו, ולהלן עיקרי טענותיהם.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

טענות האיש

- א. סעיף 2 של חוק יחסי ממון קובע באופן ברור שהסכם ממון בין בני זוג אינו כשאר החוזים, ויש צורך באישור של ערכאה משפטית. בלא זה הוא חסר תוקף וערך.
- ב. האישה בעצמה מודה שהאיש לא קיים את ההסכם.
- ג. האישה בעצמה ביקשה לנטות מההסכם וביקשה שהאיש ישתתף בתשלום המשכנתא למרות שלפי ההסכם אינו אמור לשלם כל עוד היא גרה בבית. האישה גם לא השתתפה בעלות מעבר הדירה של האיש למרות האמור בהסכם.
- ד. עוה"ד של האישה לא חתם על ההסכם (עוה"ד של האיש חתם עליו).
- ה. הצדדים לא פעלו לפי ההסכם – בהסכם נאמר שקודם ימכר הבית ורק אח"כ ייעשה איזון משאבים.
- ו. בהסכם עצמו נאמר כי ההסכם יוגש לאישור ערכאה משפטית, ואם כן הוא עצמו קובע כי אין לו תוקף קודם לכן.
- ז. ההסכם שנעשה במסגרת הליך גישור אסור לפרסום, ולכל הפחות אין לו שום משקל ראיתי.

טענות האישה

- א. הצדדים עשו את ההסכם מתוך הבנה מה הם עושים ומתוך רצון חופשי, הם גם היו מיוצגים, ולכן יש להסכם תוקף מצד חוק החוזים. זאת למרות שההסכם לא הובא לאישור ערכאה כלשהי.
- ב. בפסיקה נמצא שיש תוקף חוזי להסכם בין בני זוג שלא אושר.

דיון והכרעה

האם על ההסכם להיות חסוי

באשר לשאלת חיסיון ההסכם, ביה"ד כבר החליט ביום ח' באב תש"פ (29/7/20) כי:

לאחר העיון מבהיר ביה"ד כי בכל המקורות שהביא האיש לא נאמר אלא שדברים שנעשו במסגרת גישור לא ישמשו כראיה, אך לא נאמר שהם חסויים ושאסור להגיש אותם. לפיכך ביה"ד אינו מוצא לנכון להורות על הוצאת המסמך מהתיק, ורק אם יביאו זאת צד האישה כראיה ישקול ביה"ד האם יש להסתמך על כך כראיה או לא.

לפיכך לא נתייחס במסגרת החלטה זאת לנדון זה שכבר הוכרע.

רק נוסף ביחס למה שהאיש כותב, שלפי חוק בתי המשפט סעיף 79 ג אין להשתמש במה שנמסר בהליך גישור כראיה במשפט אזרחי, שחוק בתי המשפט תקף לגבי בתי המשפט ולא לגבי בתי הדין הרבניים.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

תוקף הסכם בין בני זוג שלא אושר

לגופו של עניין, אין ספק שהוראות חוק יחסי ממון הן ברורות, שכל הסכם ממון בין בני זוג צריך אישור של הערכאה המשפטית, וזהו תנאי הכרחי לתוקפו של ההסכם. אם כדברי האישה שיש לו תוקף חוזי – מה הצורך באישור ההסכם ?!

דבר זה נאמר בפירוש בע"א 169/83 שי נ' שי "לפנינו "הסכם ממון", שללא אישור הינו חסר תוקף"!

מאידך גיסא, הראיות שהביאה האישה לדבריה אינן מסייעות לה כלל וכלל:

א. בע"מ 4547/06: שם לא נקבע שיש תוקף להסכם אלא רק נאמר שיש שתי גישות. לא ברור לנו מהן שתי הגישות, הספר של ניסים שלם שמצוטט בפסק הדין שמביא ודן בשתי הגישות אינו תחת ידנו וגם לא באתר "נבו", ולא ברור האם הוא מתייחס לגישות באקדמיה או בקרב השופטים, וכפי הנראה הכוונה לגישה באקדמיה, שכן לא מצאנו פסק דין שנותן תוקף חוזי להסכם שלא אושר.

ב. בג"ץ 10605/02 גמליאל נ' ביה"ד הגדול: שם נקבע שהסכם ביחס לדירת הצדדים שלא אושר מכיוון שהוא הסכם על חלק מהרכוש, והחוק מאפשר לבני הזוג להחריג חלק מהרכוש מהאיזון בכתב. במקרה דנן מדובר בהסכם כולל, ואי אפשר להחיל עליו את מסקנות פסה"ד הזה.

אומנם מצאנו דיון בעניין זה בין דייני בית הדין הגדול, הרב דייכובסקי שליט"א והרב איזירר זצ"ל, בתיק 1-28-5037 מיום ח' בשבט תשס"ו (06.02.2006) האם האישור של ההסכם רק מגלה כי ההסכם נעשה מרצון חופשי והתוקף של ההסכם הוא למפרע, או שבלעדי האישור לא חל שום דבר, והאישור הוא מכאן ולהבא:

הנדון שם היה לגבי הסכם גירושין שנעשה בארה"ב ונאמר בו שיוכא לאישור ביה"ד בארץ, הצדדים התגרשו, ההסכם לא אושר בארץ, ואז ביקשה האישה לבטל את ההסכם בטענה שלא אושר.

הרב איזירר סבר כהדרך הראשונה, ולכן כתב שדי אם מתברר לנו עתה שהצדדים חתמו על ההסכם מרצון חופשי והבינו אותו בכדי לאשר אותו למפרע למרות שכעת האישה חוזרת בה מההסכם.

הרב דייכובסקי סבר כהדרך השנייה, ושאינן גמירות דעת לצדדים עד שיאשר ביה"ד את ההסכם, וכאשר ביה"ד מאשר אותו התוקף של ההסכם הוא מכאן ולהבא בלבד. לפיכך אם חזר בו אחד הצדדים מההסכם חזרתו חזרה. וז"ל שם:

לאחר עיון נוסף, הגעתי למסקנה, שהקובע לגבי אישור הסכם גרושין בין בני זוג, הוא רגע ההופעה בבית המשפט. כל אחד מן הצדדים יודע שחתימתו אינה מחייבת, כל עוד לא בא אישור משפטי לכך. על כן, גם גמירות דעתו שהיתה בעבר, היא גמירות דעת שאינה סופית, כי הוא יודע שכל עוד לא הגיע האישור המיוחל, אין ערך לחתימה. כל זאת באופן עקרוני, ועדיין הדבר צריך עיון.

אך ביה"ד האזורי בהרכב של כבוד הרב זר הכריע בשני מקרים כמו הרב איזירר:

בתיק 743284/14 אישרו למפרע הסכם ששני הצדדים הסכימו עליו בעת חתימתו אך לאחר מכן חזרה בה האישה. המקרה היה מקרה של תיק עגינות, האישה בחר"ל, ובסופו של דבר

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

הצליחו מחלקת עגונות להביא את הצדדים להסכם כך שהאישה תותר מכבלי עגינותיה. הגט נשלח לארץ וסודר בביה"ד ירושלים ב-2016. דא עקא, שביה"ד דאז שכח לאשר את הסכם הגירושין.

לאחר מכן באה האישה וביקשה שלא לקיים את ההסכם. אך ביה"ד (הדיינים זר, בירדוגו ורבינוביץ) החליטו לאשר אותו למפרע היות שהוברר לנו שההסכם נעשה מרצון חופשי. עוד קודם לכן החליט הרכב זה במקרה אחר, בתיק 1121011/4 מיום 24/3/2019, שאפשר לאשר הסכם גירושין למפרע.

לפי הגישה של הרב איזירר וההרכב של הרב זר יש מקום לקבל את דברי האישה שהיות שיש הסכם חתום, וברור שנעשה מרצון חופשי באותה העת, והאיש אף שילם מזונות כפי ההסכם במשך כמה חודשים כפי שנראה מדפי חשבון הבנק שצורפו לסיכומי הצדדים בנדון של מועד הקרע, אם כן יש לאשר את ההסכם למפרע.

יתרה מזאת, במקרה שהאיש נהג כפי ההסכם בעניין המזונות גם הרב דייכובסקי יודה שאין צורך באישור ההסכם, שהרי גילה דעתו שהייתה גמירות דעת להסכם, ואם כן בנדון דנן לכאורה לכולי עלמא האישה צודקת, ואפשר לאשר את ההסכם.

אך למרות זאת נראה שהצדק עם האיש בנדון זה כפי שיתבאר להלן.

חזרה מהסכם גירושין בטרם הגירושין

במקרה דנן בניגוד למקרים שדנו בהם הרב דייכובסקי, הרב איזירר והרכבו של הרב זר חזרת האיש מההסכם הייתה בטרם הגירושין. במקרה כזה דנו הפוסקים האם יש תוקף להסכם גירושין בטרם הגירושין או שהוא מותנה בגירושין, ואם חזר בו אחד הצדדים הכול בטל ומבוטל: ראה פסקי דין רבניים חלק ה' עמ' 204 בפס"ד של הרבנים א' קושלבסקי - אב"ד, מ' אליהו, ח' נברוצקי, בפסקי דין רבניים חלק ח' עמ' 179 בפס"ד של הרבנים ורנר, אזולאי וצימבליסט, בפסקי דין רבניים חלק י' עמ' 139 בפס"ד של הרבנים גורן, שפירא ומזרחי, בפסקי דין רבניים חלק יא עמוד 92 בפס"ד של הרבנים צימבליסט, אזולאי ודיכובסקי, ועוד.

לא נאריך בנושא זה שכבר דשו בו רבים, ולכל הפחות יש צד גדול שהאיש יכול היה במקרה דנן לחזור בו מההסכם בטרם הגירושין, כפי שאכן נעשה, מפני שההסכם מותנה בגירושין. לכל הפחות על האישה שבאה להוציא מהאיש להביא ראיה שאינו יכול לחזור בו.

מסקנה

ההסכם שנעשה במהלך הגישור של "גירושין בהסכמה" שלא אושר בערכאה משפטית אינו תקף, ואין ביכולתו לחייב את האיש במזונות הילדים שנכתבו בו היות שנושא זה חייב לעבור את ביקורת הערכאה המשפטית ולא די בהסכם. יש להוסיף לכך את הדעות החשובות שאפשר לחזור מהסכם גירושין בטרם הגירושין.

נימוקים נוספים – הרב מרדכי רלב"ג

הסכם בעניין מזונות ילדים

בנושא דנן עיקר מטרת האישה בקיום ההסכם הוא נושא המזונות. נושא המזונות אינו עניין כלל לחוק יחסי ממון, שם מדובר רק על הרכוש של הצדדים, ואילו נושא המזונות הוא חובת האב לזון את ילדיו. בעניין זה לא מועיל הסכם, וכי יכולים הצדדים להסכים כרצונם בעניינם של הילדים

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

ועל גבם של הילדים? ! כל הסכם בעניין המזונות של הילדים אינו דורש אישור בלבד של בית הדין כמו בהסכם ממון אלא פסק דין של ביה"ד שבחן והגיע למסקנה שהילדים לא קופחו.

ואכן, בנושא הסדרי השהות, המשמורת והאפוטרופסות על הילדים נאמר בחוק הכשרות המשפטית והאפוטרופסות בסעיף 24 שכל הסכם בין ההורים צריך אישור של ביה"מ ששיבחן את ההסכם ויראה שלא נפגעה בו טובת הקטינים, ולאחר מכן נחשב הדבר להחלטה של ביה"ד, ולא הסכם בין ההורים גרידא:

24. [...] רשאים הם להסכים ביניהם על מי מהם תהיה האפוטרופסות לקטין, כולה או מקצתה, מי מהם יחזיק בקטין, ומה יהיו זכויות ההורה שלא יחזיק בקטין לבוא עמו במגע; הסכם כזה טעון אישור בית המשפט והוא יאשרו **לאחר שנוכח כי ההסכם הוא לטובת הקטין**, ומשאושר, דינו – לכל ענין זולת ערעור – **כדין החלטת בית המשפט**.

בהסכם ממון לעומת זאת די באישור של הערכאה המשפטית שהצדדים הבינו את ההסכם, הא ותו לא, ואין זה תפקידה להתערב בהסכם ובפרטיו כלל וכלל, וגם לא נאמר בחוק יחסי ממון שלאישור של הערכאה המשפטית יש תוקף של החלטה:

2. (א) הסכם ממון טעון אישור [...]

(ב) האישור לא יינתן אלא לאחר שנוכח בית המשפט או בית הדין, שבני הזוג עשו את ההסכם או את השינוי בהסכמה חפשית ובהבינם את משמעותו ואת תוצאותיו.

וראה בעניין זה מה שנכתב בפסק דין של ביה"ד ירושלים בתיק 1121011/4 מיום 24/3/2019, שהסכם ממון אינו דורש אלא אישור בעלמא שהוא נעשה מרצון חופשי של הצדדים. זו גם הסיבה לכך שרושם נישואין יכול לאשר הסכם ממון למרות שאינו ערכאה משפטית בעלת סמכות.

גם ראה פס"ד של ביה"ד הגדול בתיק 5037-28-1 מיום ח' בשבט תשס"ו (06.02.2006) של הדיינים דייכובסקי, שרמן ואיזירר שהבאנו לעיל שעסק במקרה של הסכם גירושין שאחד הצדדים חזר בו בטרם אישורו בביה"ד הרבני, אך היה ברור שנעשה מרצון חופשי וכו'. שם נכתב כדברינו, שההסכם עומד מצד עצמו, ותפקיד ביה"ד הוא רק לבחון האם נחתם ההסכם מדעת הצדדים ובלא כפייה וכיו"ב, אלא שנחלקו הרב דייכובסקי והרב איזירר האם אין לצדדים גמירות דעת עד לאישור המשפטי או שיש להם גמירות דעת עוד קודם לכן, וכפי שבארנו לעיל.

כדי לחדד את הדברים נראה לחלק בין אישור הסכם ממון הנוגע לרכוש שהוא תלוי בצדדים בלבד ובהסכמותיהם, ותפקידו של ביה"ד הוא רק כדי לברר שהצדדים חתמו על ההסכם מרצונם החופשי ובגמירות דעת גמורה, וכמו שהגדירו במקביל עדים ביחס לממון כעדי בירור בלבד. אולם בהסכם הנוגע למזונות הקטינים אין די בהסכמות הצדדים כדי לקבוע את צרכיהם, כיוון שהסכמותיהם נוגעים לצד ג' למרות שהקטינים הם ילדיהם המשותפים של בני הזוג, ויש פעמים שצד אחד מוכן לוותר על רווחתם וטובתם של הילדים כאשר הוא מתוגמל אישית בצורה אחרת כגון בנושא הרכושי (במקרים רבים מדובר על זכויות בדירת הצדדים) לכן לביה"ד יש תפקיד מכריע ומשמעותי באישור הסכם הנוגע למזונות הקטינים, כי ביה"ד משמש כאפוטרופוס של הקטינים שאינם יכולים להופיע בביה"ד ולייצג באופן עצמאי את עצמם, ולכן במקרה שכזה ביה"ד אינו פועל רק כבירור בעלמא על רצונם, הסכמתם וגמירות דעתם של הצדדים החתומים על ההסכם אלא תפקידו לבדוק אם אכן הסכומים עליהם הסכימו הצדדים עונים על צרכי הקטינים, ובמקרה שכזה מעמדו של ביה"ד הוא במקביל להגדרת עדים ביחס לקידושין וגיטין

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

שהם עדי קיום, והוא הדין ביה"ד תפקידו לקיים את ההסכם ולתת לו תוקף מבחינה עניינית העוסק גם בפרטי ההסכם, ולא רק לגבי רצונם וגמירות דעת של הצדדים. ולכן כל זמן שביה"ד לא נתן תוקף להסכם הנוגע למזונות הקטינים לכולי עלמא אין ההסכם בתוקף.

הרב מרדכי רלב"ג – ראב"ד

נימוקים נוספים – הרב חיים וידאל

ז"ל ההסכם בתחילתו:

הסכם פרידה ויחסי ממון (זמני)

[...]

ר' וצ' מסכימים להתגרש זה מזה בגט פיטורין כדת משה וישראל [...]

מוסכם וידוע לצדדים כי הליך הגירושין יתנהל בשני שלבים כמפורט להלן:

3.1 שלב א' פרידה ראשונית [...]

3.2 שלב ב': חתימת הסכם גירושין ויחסי ממון סופי וכולל ואישורו בבית המשפט לענייני משפחה בראשון לציון.

ז"ל הסעיף של המזונות:

23.1 האב מתחייב לשלם לידי האם, בהפקדה לחשבונה הפרטי, עד היום ה- 10 לכל חודש לועזי סך של 3000 ₪ עבור מזונות מדור והוצאות אחזקת המדור כולל הוצאות חינוך בסיסיות בסך של 500 ₪ לכל ילד (בתחשיב שנתי בחלוקה לחודשים) עבור שלושת הילדים [...]

לפי העולה מההסכם, כיום שילד אחד בגיר, נמצא שאין מקום לדון רק על חיוב של 2000 ₪ - שהם 1000 ₪ לכל ילד כאמור בהסכם.

לפי העולה מההסכם, ברור כי היה צריך לקבל אישור של ערכאה שיפוטית להסכם, וכיון שדבר זה לא נעשה, אין להסכם כל תוקף. בפרט שבהסכם לא פורט שנעשה קנין כדין, לכן מבחינת ההלכה אין גם משמעות לעובדה שהאיש שילם דמי מזונות במשך כמה חודשים בהתאם לאמור בהסכם, וזאת משום שאין תוקף הלכתי להתחייבות שלו וכנ"ל.

לדעתי הצדק עם דעת הרוב בביה"ד הגדול שכל עוד ההסכם לא אושר בפני ערכאה שיפוטית, אין גמירות דעת של הצדדים על חתימתם להסכם, ולכן אף אם הוא אושר לאחר זמן בפני ערכאה שיפוטית, אין התוקף חל רק מכוח"ל ולא למפרע (ודלא כדעת המיעוט והרכב הרב זר). ויש להוסיף שעל אף שלפי ההלכה חתימה על הסכם עשויה להוות כמעשה קנין ראה פת"ש חו"מ של"ג סק"א בשם נו"ב, אולם הוראת החוק שעל הסכם להיות מאושר ע"י ערכאה שיפוטית נדון כמו "סיטומתא שלילית" – שמגבילה את תוקף ההסכם רק באופן זה. לפיכך כל עוד ההסכם לא אושר על פי הוראות החוק, אף אם לבסוף התגרשו הצדדים לפי ההסכם הנ"ל, חסר בגמירות דעת להתחייבות הצדדים.

בני"ד אין אנו צריכים לזה, כי הצדדים הרי ערכו הסכם חדש בעזרת ביה"ד, הגם שההסכם החדש לא כלל את סוגיית מזונות הילדים, מ"מ הדבר נשאר פתוח להכרעת ביה"ד. דה-פקטו, גירושי הצדדים נערכו בפועל רק לאחר אישור ההסכם החדש ולא היה כל אזכור להסכמת גירושי הצדדים לפי ההסכם הראשון, לפיכך אין כל מקום להכשיר את ההסכם הישן למפרע, אלא על

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

ביה"ד לפסוק בעניין המזונות פסק דין עדכני בהתחשב בצרכי הקטינים ויכולת הכלכלית של הצדדים.

הטענה לגבי חיוב דמי מזונות שהוא ענין של טובת הילדים, ולכן אין כל תוקף למה שנהגו הצדדים לפי ההסכם, אינה רלוונטית בני"ד. וזאת משום שלפי ההסכם האיש חייב את עצמו בסכום גדול יותר (סך 2000 ₪) מאשר לפי פסק הדין של ביה"ד זה (סך 1400 ₪). נמצא שהתברר למפרע כי טובת הקטינים לא ניזוקה ע"י הסכם זה, ולכן, היה מקום לאשר אותו למפרע, אילו לא הצדדים הסכימו לאשר הסכם בערכאה שיפוטית וכן משום שבפועל אישרו הסכם אחר, וכנ"ל.

הטענה כי כל עוד ערכאה שיפוטית לא אישרה את חיוב המזונות, דומה להיעדר "עדי קיום" כמו בעדי קידושין וכו', אינה נראית, כי לא מצאנו צורך בעדי קיום – רק בעדות עדי קידושין וגירושין. אבל בנדרון דידן הרי זה כשאר דיני ממונות ש"לא איברי סהדי אלא לשיקר", ומשנתברר כי טובת הקטינים לא נפגמה, לדעתי כעקרון היה שייך שערכאה השיפוטית תברר את גמירות הדעת של הצדדים ע"י חתימתם - גם למפרע – עוד טרם הוגש ההסכם לאישור ערכאה השיפוטית. אולם כאמור אין אנו צריכים לזה, כי בהסכם הרי מפורש שהצדדים יביאו את ההסכם לערכאה שיפוטית – דבר שלא נעשה בפועל, וכנ"ל.

יש לאזכר בהקשר זה את האמור בערעור אזרחי (508/70 נתוביץ נ' נתוביץ מאת השופט קיסטר) המתייחס לסוגיה זו של התחייבות ההורים על פי הסכם לעומת חיובו של הקטין בהסכם, הרי שהסכם שאושר מחייב הן את ההורים והן את הקטין, והסכם שלא אושר מחייב את ההורים בלבד ואינו יכול לחייב את הקטין. משכך, בהצטרף האמור בסעיף 12 לחוק לתיקון דיני משפחה מזונות, הרי ברור שהאישור אינו תנאי בלעדי לקיומו של הסכם מזונות הנוגע לילדים. מכלל הדברים עולה כי ההסכם בכל הנוגע למזונות הקטינים תקף ומחייב את ההורים, ומהווה אינדיקציה לאומד דעתם של ההורים באשר למזונות שראוי היה ונכון להסכים עליהם. אולם יתכן שבבוא העת יוכל הקטין לערער על ההסכמות של הוריו שהן קיפחו את טובתו הספציפית.

עוד יש להוסיף, כי אין הדבר פשוט לפי הפסיקה שהסכם שנחתם ולא הוגש לאישור ערכאה שיפוטית יש לו תוקף אם התברר שהצדדים נהגו לפי האמור בו, שכן הדבר צריך להיבחן כמה זמן נהגו הצדדים לפי אותו הסכם, והאם קיים חוסר תום לב בערעור על ההסכם. בני"ד האב נהג לשלם את דמי המזונות רק למספר חודשים בודדים, וכיון שהותנה שעל הצדדים לאשרו בפני ערכאה שיפוטית, אין כאן פגם של חוסר תום לב כאשר מי מהצדדים מבקש לבטלו בנסיבות אלו.

הרב חיים וידאל – דיין

פסק

ההסכם שנעשה בין הצדדים במהלך גישור של "גירושין בהסכמה" ולא אושר בערכאה משפטית אינו תקף לגבי ההסכמות בעניין מזונות הילדים.

ניתן לפרסם לאחר השמטת פרטים מזהים.

ניתן ביום כ"ג בניסן התשפ"א (05/04/2021).

הרב חיים ו' וידאל

הרב דוד שני

הרב מרדכי רלב"ג – ראב"ד

קובץ זה עלול להכיל שינויי עריכה והגהה